

Rugăciunea

de James H. McConkey

„Dacă veți cere... voi face” (Ioan 14:14)

Este o promisiune minunată

Multe și prețioase sunt promisiunile pe care Dumnezeu le face copiilor Săi care se roagă. El ne spune că, pe măsură ce ne rugăm și primim, bucuria noastră va fi deplină (Ioan 16:24); că dacă aducem toate lucrurile la El în rugăciune, pacea Sa, care întrece orice pricepere, va stăpâni în inimile noastre și ni le va păstra în Isus Cristos (Filipeni 4:7); că niciunul din cei care vin la El să ceară nu va fi respins; că oricui care bate la ușa Lui i se va deschide în mod sigur (Matei 7, 7:8). Adevărul că, dacă cerem, El ne va da ne este foarte familiar și, de asemenea, plin de har. Cuvântul Lui repetă iar și iar: „*Cereți și veți primi*”, „*Cine cere, primește*”, „*Cu cât mai mult Tatăl vostru din ceruri va da lucruri bune celor care cer*”. Dar în miezul acestui capitol măreț, capitolul al paisprezecelea din Evanghelia lui Ioan, găsim cea mai mare promisiune pe care a făcut-o Dumnezeu copiilor Lui care se roagă. Presupunând - așa cum facem în tot ce este consemnat în prefața acestor capitole referitoare la rugăciune - că un copil al lui Dumnezeu cere în Numele Lui, sau potrivit voii Sale, această afirmație minunată înseamnă nu numai că Dumnezeu ne dă după cum ne rugăm, ci și că *Dumnezeu lucrează după cum ne rugăm*. Dumnezeu, Dumnezeul cel veșnic al Universului, stă asemenea unui slujitor atotputernic și spune: „Dacă tu, copilul Meu, te rogi, Eu voi lucra; dacă tu vei fi preocupat să ceri, Eu mă voi ocupa de înfăptuire.” El nu doar dăruiește când noi ne rugăm, ci și acționează. Rugăciunea noastră nu atrage numai recompensa Lui, ci pune în mișcare omnipotența Sa. Atunci când intrăm în cămăruța noastră tainică de rugăciune, nimic nu ne va îndemna mai tare către mijlocire, nimic nu ne va face mai repede experți ai rugăciunii decât faptul de a șopti iar și iar sufletului nostru: „În timp ce eu mă rog, *Dumnezeu* chiar *face* ceea ce eu *îi cer!*”

Prin urmare, atunci când un copil al lui Dumnezeu este aplecat în rugăciune pentru răspândirea Evangheliei în locuri întunecate, Dumnezeu zădărnicește puterile întunericului, deși poate el nu vede aceasta; pe măsură

ce el se roagă, Dumnezeu mișcă inimile împăraților, sfărâmă barierele din calea evanghelizării, dezleagă legăturile superstiției, deschide drumuri către teritorii interzise, deschide buzunarele copiilor Săi, ridică și trimite mesageri ai Evangheliei la secerișul copt. *Când creștinul se roagă, Dumnezeu acționează.* Acest fapt este formulat explicit. „Cercetați Cuvântul Meu”, spune Domnul. „Aflați clar în el care este voia Mea cu privire la lume. Rugați-vă potrivit voii Mele.” Când vă veți ruga: „Doamne, trimite lucrătorii la seceriș”, Eu îi voi trimite! Când vă veți ruga: „Doamne, înlătură piedicile”, Eu le voi da la o parte! Când vă veți ruga: „Doamne, mișcă inimile oamenilor, ca să fie darnici”, Eu le voi mișca! Orice lucru veți cere în numele Meu, Eu voi face!” Iubiților, ce responsabilitate imensă avem! Ce privilegiu unic! Toată puterea unui Dumnezeu atotputernic este gata și așteaptă să intre în acțiune în mod triumfător, irezistibil, la rugăciunea unuia din copiii Lui! Însăși oștirea cerurilor este mișcată împotriva puterilor întunericului la acea chemare a ta care este în conformitate cu voia lui Dumnezeu! El spune că toată puterea din cer și de pe pământ Îi aparține, iar apoi, cu toată această putere, se pune la dispoziția noastră astfel: „Copilul Meu, roagă-te și voi lucra, cere și voi face”. Așa cum un inginer poate accepta ca un copil neputincios să declanșeze o putere, nu a sa, apăsând clapa mașinării proiectate de el, tot așa Dumnezeu ne spune nouă, celor slabi: „Toată puterea este a Mea, dar vouă vă este dat să o puneți în mișcare, prin rugăciune.” *Dacă este adevărat că toată puterea lui Dumnezeu este pusă la dispoziția noastră, atunci noi suntem responsabili să o exercităm prin rugăciune, ca și cum ar fi a noastră.*

Iată, deci, rușinea unei lumi lipsite de Evanghelie timp de două mii de ani, ca urmare a lașității noastre și a ezitării în fața dificultăților. Căci, deși noi nu avem nicio putere de a acționa, Dumnezeul cel puternic, legându-Se de noi ca un adevărat partener și tovarăș de lucru, a spus:

„Dacă veți cere ..., voi face.”

Este o promisiune făcută de un Înfăptuitor Atotputernic

Cel care primește sarcina de a construi o clădire publică sau privată costisitoare, consideră că este un mare privilegiu să aibă parte de serviciile unui mare specialist. Acel om va căuta să angajeze cel mai bun arhitect, cel mai celebru pictor, cel mai priceput sculptor. Dar cine este cel care se oferă

să *lucreze* pentru noi, cu condiția ca noi să-i cerem? Nu e vorba de un ucenic neexperimentat, nici de un cârpaci obișnuit cu eșecul. Este vorba de Dumnezeu Însuși. Cel mai puternic lucrător din Univers spune: „Voi face, dacă cereți.” Înțelepciune fără egal, pricepere fără margini, putere nelimitată, resurse infinite - toate acestea sunt ale Lui. Gândiți-vă o clipă Cine este cel care face această promisiune. Cel care a acoperit întregul Egipt cu întuneric, i-a transformat râurile în sânge, Și-a întins mâna către întâii săi născuți și l-a umplut până la margini de jale, Cel care a frânt voința neînduplecată a conducătorului păgân, a condus poporul Israel cu mână tare și braț întins, a despărțit apele mării celei mari și a făcut ziduri de apărare din pereți de apă și, totodată, avalanșe aducătoare de moarte pentru dușmanii lui, Cel care, atunci când copiii Lui au strigat după apă, a îndulcit apele amare pentru a le potoli setea, Cel care, atunci când li s-a făcut foame, a trimis pâine din cer, Cel care, atunci când au mers împotriva Ierihonului fără niciun ajutor, a dărâmat zidurile sale înalte prin cuvântul puterii Sale, Cel care a umblat alături de cei trei copii ai Lui în cuptorul aprins și i-a protejat până și de mirosul de haine arse, Cel care a liniștit furtuna, a umblat pe ape, a scos demoni, i-a vindecat pe cei vii și i-a înviat pe cei morți - este *același* care spune că va face și *pentru mine*, dacă *cer!* Această atotputernicie așteaptă să fie pusă în acțiune prin rugăciunea mea.

Da, Dumnezeu care ține marea în căușul palmei Lui, Dumnezeu care mișcă globul pământesc pe orbita lui mai ușor decât putem noi să învârtim mingea de cauciuc a unui copil, Dumnezeu care, cu o precizie perfectă, conduce stelele și călăuzește planetele în drumul lor, Dumnezeu de pe Sinai și de pe Horeb, Dumnezeu care a creat cerul, l-a înfrânt pe Satan și învie morții - acest Dumnezeu ne spune, mie și ție:

„Dacă veți cere ..., voi face.”

Este o promisiune care ne arată că, cu cât mai minunat decât ceea ce facem noi, este ceea ce face El, atunci când noi ne rugăm.

Poți, ori de câte ori vrei, să închizi ochii și, în minte, să vezi înaintea ta oameni pe care îi iubești și despre care știi că sunt pierduți. Prieten după prieten s-a ocupat cu ei și i-a implorat; tu însuși erai gata să fii anatema pentru ei, dacă astfel ar putea fi mântuiți, dar totul a fost în van. Imaginează-ți acum că ar veni o zi în care ai primi un mesaj de la Domnul Isus Cristos, prin care

ți se promite că, dacă ceri, El Însuși va merge la acești pierduți și Se va ocupa de ei. Ai considera un privilegiu nemaiauzit faptul că Însuși Isus Cristos Se ocupă în mod personal de cineva pe care îl iubești! Să știi că Isus Cristos lucrează - nu în trup, ci în Duh - în casa ta, în adunarea ta, în comunitatea ta; să știi că Isus trimite mesaje tainice acelor pe care îi iubești și sunt pierduți; să știi că Isus le vorbește, îi atrage și îi cucerește așa cum nimeni altul nu ar putea-o face; să știi că Isus caută cu toată priceperea, înțelepciunea, grația, răbdarea, blândețea și compasiunea, continuând cu un zel neobosit și cu cea mai tandră dragoste să aducă înapoi la Dumnezeu acel suflet pentru care a murit - ce promisiune! Și totuși, exact acest lucru va realiza rugăciunea, deoarece El ne spune în mod explicit: „Dacă veți *cere*... voi *face!*”

Gândește-te o clipă la acea persoană dragă ție, nemântuită, pentru care ani de zile te-ai zbatut. Ai implorat-o, ai adus argumente și ai dojenit-o în zadar. L-ai propovăduit pe Cristos, ai încercat să trăiești asemenea lui Cristos. Ai epuizat toate mijloacele și metodele pe care dragostea, credința și nădejdea le-au putut produce. Acum, odată ce toată truda *ta* a eșuat, cât de minunat ar fi ca prin *cererea* ta, să aduci lucrarea *Lui* în acea viață!

Ascultă ce spune El: „Copilul meu, *tu* nu știi cum să convingi pe cineva că e păcătos, dar *Eu*, care lucrez după cum tu te rogi, pot face ca acel suflet să se plece sub agonia convingerii că e păcătos. *Tu* nu știi când să atragi și când să mustrî, dar *Eu*, care lucrez după cum tu ceri, știu exact când să torn balsamul dragostei și când să aplic lovitura dură, rapidă a judecății necesare. *Tu* nu poți urmări continuu un suflet, deoarece ești limitat și ai nevoie de hrană, odihnă și somn, dar *Eu*, care fac după cum tu ceri, veghez zi și noapte asupra aceluia suflet, cu o vigilență neobosită, în fiecare secundă din existența sa. Da, *Eu* pot să fac tot ceea ce este necesar pentru a-l determina pe acel pribeag să-și vină în fire și să strige: „Mă voi ridica și mă voi duce la Tatăl meu!” - când îl voi mângâia, când îl voi tulbura; voi aduce când întuneric asupra lui, când lumină; îi voi da când prosperitate, când necaz; voi folosi când cuțitul, când balsamul vindecător; îl voi pedepsi, îl voi tulbura; voi lăsa în viața lui când pierderi, când binecuvântări; îl voi apleca, îl voi frânge, îl voi reface.

Ce mesaj este acesta și pentru copiii lui Dumnezeu care, de-a lungul anilor de suferință și durere, fiind invalizi și „limitați”, au jelit pentru că au fost ținuți departe de slujirea activă pentru Domnul, slujire în care alții sunt angrenați. Iubiți suferinzi, fiți mângâiați! Oricât de binecuvântată este chemarea de *a lucra*, nu este nicio chemare mai înaltă, mai sfântă sub soare

decât *rugăciunea* care pune în mișcare *lucrarea* lui Dumnezeu în viețile altora. Stăpânul tău, Isus Cristos, în fiecare secundă a vieții Sale veșnice, cerești, Își varsă inima în *cereri necurmăte* („trăiește veșnic pentru a mijloci”). Ce onoare este să fii chemat de Dumnezeu la aceeași slujire eternă căreia Fiul Său măreț i Se dedică neîncetat! Nu râvni altceva, dacă ți s-a încredințat acest lucru. A ajuta, prin propria ta lucrare, pe cineva aflat în nevoie este un lucru prețios, dar a face ca, prin *cererea* ta, Dumnezeu să lucreze în acea viață, nu este oare cu mult mai de preț? *Lucrearea* lui Dumnezeu este mai măreață decât a ta. Ascultă-L cum îți vorbește: „Copilul Meu, întins pe patul suferinței și al neputinței, încetează să mai fii nemulțumit pentru că nu poți lucra tu însuși, așa cum fac alții. Căci îți spun că, în timp ce tu, în veghea nopții, plângi pentru o lume pierdută, Eu *implinesc* ceea ce tu *ceri* după voia Mea. Nu dorești mai degrabă să pui în mișcare intervenția Mea atotputernică, prin cererile tale, dacă la aceasta te-am chemat, în loc să fii ocupat cu propria ta lucrare? Căci dacă tu *ceri* (după voia Mea), Eu voi face.” Fie ca răspunsul tău să fie: „Doamne, mă bucur. Deși sunt închis între acești patru pereți și nu pot ajunge în contact cu oamenii, Tu, care ai promis că vei lucra în locul meu, Tu vei ajunge la ei și îi vei mișca, dacă Îți cer aceasta. Deși sunt slab și neajutorat întreaga zi, Tu, care ai promis să lucrezi în locul meu, nu obosești și ești atotputernic în lucrările Tale. Deși eu nu-mi pot mișca mâna sau piciorul, Tu, care ai promis să lucrezi dacă îți cer, vei mișca cerul și pământul pentru a-i binecuvânta pe cei pentru care mă rog. Deși mijlocirea mea se va sfârși curând, odată cu trecerea mea, totuși, lucrarea Ta puternică, pusă în mișcare de cererile mele, va continua de-a lungul timpului și chiar al veșniciei. Da, Doamne, să mai jelesc eu neputința mea de a lucra, când știi că pot atrage, prin rugăciune, intervenția Ta măreață în viețile celor pe care îi iubesc? Ce contează ce nu pot face eu, dacă Tu, care lucrezi ca răspuns la rugăciunea mea, poți înfăptui minuni? Așa că, Doamne, deși eu nu pot face nimic, ajută-mă să-mi aduc aminte, cu bucurie proaspătă și cu nădejde, promisiunea Ta binecuvântată:

„Dacă veți cere ..., voi face.”

Este o promisiune cu privire la slujirea noastră

Când este vorba de lucruri pe care numai Dumnezeu le poate face, ne dedicăm în mod firesc rugăciunii. Știind că noi înșine nu putem face

acele lucruri, găsim nădejde numai acea rugăciune care ce pune în mișcare intervenția lui Dumnezeu. Dar să nu uităm că slujirea noastră necesită, de asemenea, rugăciunea care cheamă intervenția lui Dumnezeu și cu privire la lucrurile pe care le *putem* face. Realizăm oare că tot ceea ce facem trebuie să fie plin de duhul rugăciunii, pentru ca *Dumnezeu* să fie adevăratul realizator al lucrurilor pe care suntem atât de ocupați să le împlinim? Și totuși, acesta este un mare adevăr. „Dacă cereți, voi face” se aplică la slujirea noastră la fel de bine ca și în cazul mijlocirii noastre pentru alții.

Te-ai jucat vreodată cu tastatura unui telegraf în timp ce circuitul era închis? Dacă da, atunci ai putut observa următorul lucru: pe acea tastatură poți scrie un mesaj întreg, de la adresă până la semnătură. Pe ea, fiecare literă poate fi perfect imprimată, cele mai exigente condiții de operare pot fi împlinite. Dar nu are importanță ce operator priceput ești, căci atâta timp cât circuitul electric este închis, toate eforturile tale sunt o alamă sunătoare și platină zăngănitore. Nu vei transmite nicio scânteie de electricitate; cel care așteaptă la capătul celălalt al liniei nu va primi niciun mesaj, de bine sau de rău, de blestem sau binecuvântare. De ce? Pentru că bateria nu funcționează. Toată munca ta este doar efort fără rezultat, activitate fără putere. Dar, dacă ridici micul mâner de cupru care conectează tastatura la bateria aflată sub masă, imediat, fiecare literă pe care o scrii freamătă de viață, fiecare cuvânt transmite un mesaj viu în mintea și inima receptorului de departe. Prin munca ta, mecanică și lipsită de viață în ea însăși, bateria electrică își revarsă fluxul vital, umplând de viață și putere fiecare mișcare îndemănatică a degetelor tale.

Leccióna este clară. Telegrafia spirituală funcționează la fel ca cea materială. Dacă bateria nu funcționează, mesajul este doar un zăngănit. Noi putem lucra, dar dacă Dumnezeu nu lucrează prin noi, atunci lucrarea noastră nu valorează nimic. Dacă lucrăm prin puterea noastră carnală, vom obține numai rezultate carnale, căci „ce este născut din carne, este carne”. Numai Dumnezeu este viață spirituală. Dumnezeu este singurul dătător de viață. Cel mai înalt rol al nostru, ca slujitori, este să transmitem viața lui Dumnezeu altora. Cea mai măreață lucrare a noastră este cea pe care Dumnezeu o face prin noi. Și cum se întâmplă aceasta? Prin rugăciune. Rugăciunea ne conectează la bateria divină a vieții și a puterii. Rugăciunea ne așază „în Duhul” și „*Duhul* este cel care dă viață”. Din cămăruța de rugăciune vii înaintea oamenilor având ungerea, puterea ascunsă, pulsația vieții lui Dumnezeu asupra ta și, când ajungi la inima lor prin cuvinte, fapte

sau rugăciuni, „din tine iese putere”; căci atunci nu ești tu, ci Dumnezeu, care lucrează în tine. Pe măsură ce continui să ceri, Dumnezeu continuă să lucreze. Când nu te mai rogi, faptele tale sunt lipsite de putere. Să nu conduci nicio întrunire fără a-I cere lui Dumnezeu să fie adevăratul conducător, prin tine; să nu rostești niciun mesaj fără să ceri ca Dumnezeu să vorbească prin tine; să nu începi nicio lucrare fără a-I cere lui Dumnezeu să lucreze prin tine; căci

„Dacă veți cere ..., voi face.”